

”Și precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea; Și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai.

Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv.”

(Luca 6, 31-36)

Cuvântul Evangheliei de astăzi nu este expunerea unei teorii de înțelegere a vieții sau autocunoaștere, ci însăși viața cu îndemnul dumnezeiesc spre a ajunge la certitudine prin cunoașterea Adevărului. Nu voi zăbovi asupra primului verset: "*precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea...*", deoarece cred că în zbuciumul acestor vremuri, omul este într-o confuzie ce nu-l lăsa adesea să deosebească păcatul de virtute, binele de rău, sau dragostea de nepăsare; ci voi încerca să subliniez milostenia - "*Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv*"- stare care ar fi bine să caracterizeze pe fiecare din noi astăzi mai mult ca niciodată!

"Mila este mai mare decât iertarea, pentru că iertarea este prima jumătate a drumului, iar fapta iubirii, a milosteniei, este drumul întreg" spunea Sf. Nicolae Velimirovici. Dacă fapta iubirii este milostenia, atunci prin această faptă devine vizibilă și cu ochii trupești Mila lui Dumnezeu cu omul, cu tot omul!

Milostenia nu este compasiune pasivă și fără rezultat, așa cum predică religiile lumești, **ci gest activ** prin care ne dovedim dragostea față de celălalt. Și în acest gest se ascunde o frumusețe rară, Dumnezeiască, căci "*frumusețea milosteniei nu se măsoară după cantitate, ci după dărnicia sufletului*" (Sf. Ioan Hrisostom). Vedeți cât de simplu este să-ți descoperi frumusețea sufletului?... Această frumusețe cum o poți descrie?

Milostenia face vizibilă Mila lui Dumnezeu... Dar există oameni care nu o văd! De ce?... Oare pentru faptul că nu-i caracterizează aceste fapte?... Sau pentru că egoismul se cuibărește atât de subtil în sufletul nostru, încât ne obișnuim să judecăm pe celălalt și faptele lui după comportamentul nostru?... Nu ne mai raportăm la Hristos, ci la noi înșine! Nu mai avem ca model în viață pe Mântuitorul, ci ne încredem -ca și fariseii- în faptele noastre!

Ni se pare greu de aplicat în viața cuvântul Evanghelei, imposibil să-l trăim după cum suntem îndemnați, căci am suferit din partea semenilor. Atunci cum putem învăța să iubim, să facem binele, să dăm fără să așteptăm să primim înapoi?... Prin prietenul tău! Prin această relație de prietenie, de dragoste frățească, putem învăța "ușor" să iubim, să iertăm, să facem binele, să dăm necondiționat. Această relație devine începutul unui comportament ce este bineplăcut Domnului, și în același timp ne "îmbogățește" pe noi sufletește.

Ca o continuitate și tot odată explicație insufletă de Duhul Sfânt a acestor îndemnuri date de Hristos astăzi, mi se pare a fi imnul dragostei al Sf. Ap. Pavel în Epistola către Corinteni: "*Iubirea îndelung-rabdă, iubirea se dăruie, ea nu invidiază; ea nu se trufește, nu se îngâmă, ea nu se poartă cu necuviință, nu-și caută pe ale sale, nu se întărită, nu ține în seamă răul, nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr se bucură...*" (cap. 13, 4-6). Iar un scriitor contemporan consemna virtuțile cu care ar trebui să trăim: răbdarea: "iubirea îndelung-rabdă"; bunăvoința: "iubirea se dăruie"; generozitatea: "nu invidiază"; smerenia: "ea nu se trufește, nu se îngâmă"; finețe: "nu se poartă cu necuviință"; lepădare de sine: "nu caută la ale sale"; îngăduința: "nu se întărită"; simplitate: "nu ține-n seamă răul"; sinceritate: "nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr se bucură"...

Și o mică recapitulare: **răbdare, bunăvoință, generozitate, smerenie, finețe, lepădare de sine, îngăduință, simplitate, sinceritate...** Oare nu sunt virtuți pe care le trăim într-o relație de prietenie? Nu cred că există om care să nu fi fost rănit cel puțin o dată de prietenul lui, dar atunci când el își mărturisește greșeala și încearcă să o îndrepte, îl iartă cu bunăvoință și sinceritate, cu smerenie și simplitate.

Dintre toate acestea lipsește încrederea la prima vedere, însă ea este rodul tuturor acestor virtuți! Așa cum roada lor este încrederea, tot așa și în relația cu Hristos, punând în practică sfaturile Lui ne întărim în credință! Căci **credința devine viața prin iubire, și iubirea este credința adevărată!**

Sensul vieții creștine este mai întâi să învățăm a iubi și după aceea să o transformăm în fapte, dar nu încercați să gândiți mai mult decât a lucra în iubire, ci cercetați-vă inima! Căci "*inima are rațiunile ei pe care mintea nu le cunoaște*" (Pascal).

arhim. Siluan Vișan - www.crestinortodox.ro

O, Doamne, fă-ne părtași să gustăm din taina Învierii [încă] de aici; adică din taina iubirii. Tu, pururea fiind și același fiind, fă-ne și pe noi să fim aceiași; fiecare suflet să rămână același în iubire, în ofrandă sfântă...

Părintele Constantin Galeriu - www.crestinortodox.ro

„Creștinii trebuie să rămână acasă, lângă bisericile ruinate, ruinate dar ale noastre”

Patriarhul Grigorie al III-lea Laham

www.doxologia.ro

Poporul creștin cel mai încercat în ultimii ani este, cu siguranță, poporul lui Dumnezeu din Siria. Născut din lacrimile și osteneala multor părinți ai Bisericii, precum Sfântul Ioan Gură de Aur, Sfinții Efreem și Isaac Sirul, Ioan Damaschin și Roman Melodul, creștinii ortodocși ai Patriarhiei Antioheie și a Întregului Orient, alături de creștinii sirieni iacobiți, chaldeeni, sirieni răsăriteni, malabarezi, suferă în urma primăverii arabe. Biserici distruse, creștini alungați din Alep, Deir Zor, Raqqa, sute de răpiri și zeci de mucenici au fost și sunt o nouă rană în coasta deja însângerată a Mântuitorului Iisus Hristos.

Cu toate acestea, creștinismul ortodox pulsează în Siria. Acest mesaj l-a susținut printre lacrimi și Patriarhul Melchit Grigorie al III-lea Laham. Așa cum notează Christian Post, ierarhul îndeamnă la înțelepciune: „**Creștinii trebuie să rămână acasă, lângă bisericile ruinate, ruinate dar ale noastre. Valul celor plecați, în special tineri, rup inima mea, adâncesc rana mea profund. Ce viitor avem dacă plecăm? Ce viitor va fi pentru Biserica lui Hristos care, timp de 2000 de ani, aici a fost neîntrerupt? În ciuda tuturor suferințelor, stați! Fiți răbdători! Nu plecați! Stați pentru Biserică, pentru patrie, pentru Siria și viitorul acesteia! Stați!**”.

Marti - 6 octombrie – Sf.Ap.Toma – “A crede înseamnă îndeosebi a crede de necrezutul...”

Ca și în alte momente de seamă ale Noului Testament, Sf.Apostol Toma pune problema credinței despre care se cuvine să ne reamintim că **a crede nu se confundă cu a vedea, a constata**. Greșeala aceasta fundamentală a săvârșit-o fariseii, saducheii, bătrânii și cărturarii care, pe Golgota, exclamau: “*Hristos, regele lui Israel, să se coboare de pe cruce, ca să vedem și să credem*” (Marcu 15, 32). Dacă vezi, nu-ți mai rămâne decât să înregistrezi, să constăți și să te supui. **Dar credința tocmai aceasta nu e, ci, dimpotrivă, “încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute”** (Evr. 11, 1). **A crede înseamnă îndeosebi a crede de necrezutul**. De aceea îi și spune Domnul lui Toma: “*Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut*”. Credința stă dincolo de limitele minții omenești și implică o încredere totală a credinciosului în cele ce crede. De această lipsă de încredere totală, ilogică, nepăsătoare de evidențe au dat dovadă apostolii. I-a copleșit realitatea, i-au descumpănit aparențele.

Și totuși Domnul le face pe voie, lui Toma și celorlalți ucenici ai Săi: **le dovedește învierea Sa pe cale materială**, așa precum a voit Toma; li se supune, le face pe plac, aduce probe pur empirice: **mănâncă, le arată mâinile și picioarele Sale, îi pofteste să-L pipăie, să-și pună mâna în coasta Lui**. Dacă-i așa, înseamnă că **Domnul le-a înțeles nedumerirea**, că și-a dat seama că nu se poate să nu fi fost biruiți de prea evidentul caracter definitiv și iremediabil al răstignirii. Îngăduința, complezența lui Hristos adeveresc că **apostolii, omenește vorbind, nu puteau reacționa altfel decât prin deznădejde înjosoare ucideri a Învățătorului lor**.
(Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi) www.doxologia.ro

Miercuri, 7 octombrie - Părintele Sofian Boghiu (103 ani de la naștere)

Părintele Arhimandrit Sofian Boghiu a fost un important duhovnic ortodox și pictor bisericesc român. A fost membru al mișcării „Rugul Aprins”, motiv pentru care a fost deținut politic între 1958-1964.

A intrat în mănăstire la Schitul Rughii din Soroca în toamna anului 1926. A urmat școala de cântăreți bisericești de la Mănăstirea Dobrua-Soroca, între anii 1928 și 1932. A fost tuns în monahism la 25 decembrie 1937, iar pe 6 august 1939 a fost hirotonit ierodiacon, în catedrala din orașul Bălți. În 1940, a absolvit Seminarul monahal de la Mănăstirea Cernica. Înzestrat cu darul picturii, **a urmat Academia de Arte Frumoase din București** (1940-1945). În intervalul 1942 – 1946, a făcut și **Facultatea de Teologie din București**. În 1945 a fost hirotonit ieromonah pe seama mănăstirii Antim din București. A fost unul dintre participanții cei mai cunoscuți la întâlnirile cultural-duhovnicești ale mișcării Rugul Aprins de la Mănăstirea Antim (grupare care a cuprins vârfuri ale clerului ortodox și ale intelectualității creștine laice), între anii 1945-1950.

În perioada **1950-1958 a fost numit stareț la Mănăstirea Antim**, apoi la Plumbuita, **a pictat mai multe biserici** și a fost câțiva ani profesor la Seminarul Monahal de la Mănăstirea Neamț. În anul **1958 a fost condamnat la muncă silnică** pentru activitatea desfășurată în cadrul „Rugului Aprins”. A fost **eliberat în 1964** datorită decretului general de grațiere. A rămas în Mănăstirea Antim până la sfârșitul vieții pământești, slujind cu multă blândețe și dăruire duhovnic și având sute de ucenici, motiv pentru care a fost numit „Apostolul Bucureștilor”. A fost înmormântat la Mănăstirea Căldărușani.

Programul săptămânii 4 octombrie – 11 octombrie 2015

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	4 Octombrie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Iubirea vrăjmașilor) – Pr.Dragoș
Duminică	4 Octombrie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș
Luni	5 Octombrie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Dragoș
Marți	6 Octombrie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	7 Octombrie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei – Pr.Dragoș
Joi	8 Octombrie		
Vineri	9 Octombrie	9 - 11	- Taina Sf.Maslu
Vineri	9 Octombrie	17 - 18	- Slujba acatistului - Pr.Dragoș
Sâmbătă	10 Octombrie	8 - 11	- Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Dragoș
Sâmbătă	10 Octombrie	17 - 18	- Vecernia Duminicii a 21-a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică	11 Octombrie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Pilda semănătorului) – Pr.Ticu
Duminică	11 Octombrie	17 - 18	- Fim religios / Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Ticu